

[Poul Møller.]

En videregående effektivisering og rationalisering af den offentlige administration vil vi foreslå, og vi ønsker anlægsvirksomheden begrænset, således at kun den nødvendige del af den opretholdes under den nuværende højkonjunktur, medens andre — opsættelige — anlægsarbejder udskydes som reserve til perioder med ringere beskæftigelse. Vi anser det for rigtigt, at investeringer til uddannelsesformål i denne henseende nyder fortrinnsstilling.

Ud over disse spareplaner ønsker vi den sociale lovgivning ændret. Konsekvensen af den højere levestandard må være, at vi opgiver tilskud til mennesker med normale indkomster og et normalt livsforløb, såfremt kun påregnelige risici møder dem. Lovgivningen om sygekasser må ændres i overensstemmelse hermed, så statens hjælp koncentrerer sig om de langvarigt syge og om de dårligst stillede, mens andre ved en almindelig sygeforsikring sikrer sig hjælp i almindeligt forekommende sygdomstilfælde.

Jeg hørte, at det ærede medlem hr. Per Hækkerup fandt en sådan politisk tankegang for asocial og mente, at den ville omfordele byrderne. Jeg står her med en leder fra Aktuelt, dateret i dag, den hedder: „Luft under vingerne“ — det er jo noget af det, vi gerne vil have i økonomisk politik: luft under vingerne — og dens udgangspunkt er, at man nu efter 100 års forløb forhøjer hospitalstaksterne i København fra 60 øre til 5 kr., altså næsten en tidobling — det er i overensstemmelse med den politiske linje, vi gør os til talsmænd for — det betyder, siger man, at sygekassekontingentet vil blive forhøjet med 85 øre om måneden — det er også noget af det, vi har syntes var rigtigt — og så føjer man til — hvis jeg må have lov at citere — som begrundelse for det rigtige heri:

„Og navnlig når det erindres, at det samtidig anses for muligt at gennemføre en skattemæssig lettelse“.

Se, det er jo den politik, vi gør os til talsmænd for, at vil lægge normale sygeudgifter over til borgerne, som kan forsikre sig herimod, og at vi samtidig gennemfører en skattelempe. Det er jo på et lille bitte område det, som vi plæderer for. Det er det, der vil give luft under vingerne i dansk økonomi.

Børnetilskuddene ønsker vi reduceret med 60-70 mill. kr. i forbindelse med vort skatte-reformforslag, og således som det blev foreslået af os sidste vinter. Herved vil familier med flere børn eller med særlig lave indkomster få gavn af disse tilskud, men ikke familier med et normalt børnetal og normale indkomster.

En socialpolitik efter disse retningslinjer vil give mulighed for en stærkt påkrævet indsats til gavn for blinde, vanføre, forældrelose børn og andre, der har hjælp behov. Samtidig kan vi lette byrderne for den øvrige befolkning, så den får større mulighed for selv at klare tilværelsens problemer.

Resultatet af disse bestræbelser skulle blive, at statens udgifter og udlånsforpligtelser mindskes med op imod 400 mill. kr. Den øvrige del af skattelettelsen hidrører fra en formindskelse af den store indtægtsstigning, staten ville få ved en uændret skatteudskrivning. Lad mig tilføje, at jeg tror, mange borgere vil få et chok — et skattechok — til næste år, hvis vi lader staten udskrive uændrede skatter. Årets indkomstsstigninger vil placere dem højt i den progressive skala, og resultatet vil blive, at den produktionsstigning, den danske befolkning i år har skabt, for den væsentligste dels vedkommende vil blive beslaglagt af stat og kommune. Det, der er os og regeringspartierne imellem, kan, bortset fra besparelserne, forenkles til spørgsmålet: hvem skal nyde broderparten af produktionsstigningen, det offentlige eller borgerne?

Det skal efter vort skøn borgerne, og jeg forstår ikke den forargelse, denne påstand har givet anledning til. Det må dog i hvert fald lyde som sød musik for det ene af regeringspartierne — det, der oven i købet i dag kan fejre sit jubilæum — men også de to andre partier har jo indirekte accepteret tankegangen. Ved at tiltræde princippet om en proportional skat i stedet for en progressiv skat har man givet afkald på en stadigt voksende andel i produktionsstigningen og tiltrådt, at staten skal nøjes med en fast procent af produktionstilvæksten. Regeringen vil ganske vist have en højere procent, men dog en fast procent. Anerkender man en sådan fast procent, så kan man vel ikke for alvor forestille sig det, man nu plæderer for imod vore forslag, nemlig at staten i kraft af progressionen fortsat skal overtage